

[Carsten Andersen]

har taget et ganske enormt skridt i retning af, hvordan vi skal anvende den fleksible arbejdstid. Kan vi det, hr. Bo Kristensen?

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

Jeg synes også, det er ret interessant at diskutere glæderne og goderne ved en fleksibel arbejdstid. Jeg har godt hørt fru Hanne Severinsens og Dansk Arbejdsgiverforenings argumentation – det har vi alle sammen – med hensyn til, hvor vidunderligt det ville være for småbørn og forældre, at man nu kunne flekse sin arbejdstid. Problemet er bare, at det ikke er forældrene – som hr. Carsten Andersen også rigtigt siger – der disponerer over denne fleksibilitet. Det er arbejdsgiveren, og det er også derfor, jeg har nævnt et konkret eksempel inden for bygge- og anlægsvirksomheden, hvor en kvindelig murer kunne fortælle, at hun nu kunne blive pålagt en 65-timers arbejdsuge i en bestemt periode.

Spørgsmålet er så, hr. Bo Kristensen og fru Hanne Severinsen, om man er parat til politisk at følge det op og vende den om, som hr. Carsten Andersen siger. Og hvad med daginstitutionerne? De matcher jo overhovedet ikke med de vilkår, som småbørn og forældre bliver underlagt. I virkeligheden er det børnefjendsk og familiefjendsk ud over alle rimelige grænser.

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg bliver nødt til nu at stille fru Helle Degn et eneste spørgsmål. Fru Helle Degn beskæftiger sig hele tiden med, hvad der er foregået på det private arbejdsmarked, og hvilke overenskomster der er indgået. Fru Helle Degn har bl.a. nævnt Bygge og Anlæg. Jeg vil gerne spørge fru Helle Degn: ønsker fru Helle Degn, at regeringen skal gribe ind over for disse overenskomstresultater?

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Der er formentlig ikke meget i denne debat, der ikke vedrører børn, men vi bevæger os alligevel på grænsen af, hvad redegørelsen drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Bo Kristensen (KF):

Jeg må svare fru Helle Degn således, at det er ud fra en ejendommelig gammeldags arbejdsgivertankegang, fru Helle Degn beskriver arbejdsmarkedet i dag. Der skabes jo ikke et fornuftigt arbejdsklima ved diktat. Det gør der heller ikke i den socialdemokratiske gruppe, går jeg ud fra. Sådan er det nu engang. Hvis man ønsker et fornuftigt arbejdsklima, nogle fornuftige resultater og en god produktion, skal der samarbejde til, og det er der jo på disse felter. Der er jo ikke noget med, at man ved anbefalet brev afgiver et varsel om, at nu kommer der overarbejde. Man samarbejder selvfølgelig om det. Man hører sågar også om virksomheder, som helt naturligt låner deres bil ud, fordi et barn skal hentes i en børnehave og der er overarbejde den aften. Sådan er selvfølgelig samarbejdet som helhed. Man kan tage område for område inden for arbejdsmarkedssektoren og se, at der er et samarbejde.

Foruden flekstid er der jo også fikstiden; den indgår som en del af arbejdstiden, sådan at den bliver variabel og kan skifte fra dag til dag, og dermed er den enkelte medarbejder langt, langt friere stillet, end det er tilfældet med det standpunkt, som fru Helle Degn tager på lønmodtagernes vegne. Det er altså gammeldags arbejdsgiverpolitik, som her bliver skitseret af fru Helle Degn og hr. Carsten Andersen.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg synes også, det er besynderligt at konstatere, at de egentlige konservative i denne sal er Socialdemokratiet. Alt nyt kan man slet ikke tage med ind i billedet. Man er slet ikke klar over, at samfundet har ændret sig fra dengang vi havde det gamle industrisamfund, og at f.eks. arbejde i fremtiden vil være noget, som man måske også kan udføre i lokalsamfundet og på forskellige tidspunkter. Vi er ved at fjerne os fra det samfund, hvor vi alle sammen møder på samme tidspunkt og alle sammen tager hjem på samme tidspunkt, og gudskelov for det, når man ser de køer, der er overalt i myldretiden.

Vi har brug for flekstid for at få samfundet til at fungere, men det er da også et vældigt tilbud til børnefamilierne, der så kan få mulighed for at være sammen med deres børn. Det er rigtigt, at det kræver mere flek-